

PROGRAM

Den flyvende Cirkus (Alfred Lind, DK, 1912).
Det skandinavisk-russiske Handelshus

Arkiver & Digitalisering, Det Danske Filminstitut
/ Archives & Digitisation, Danish Film Institute

Den flyvende Cirkus.

Af *Alfred Lind.*

Gave fra Fru

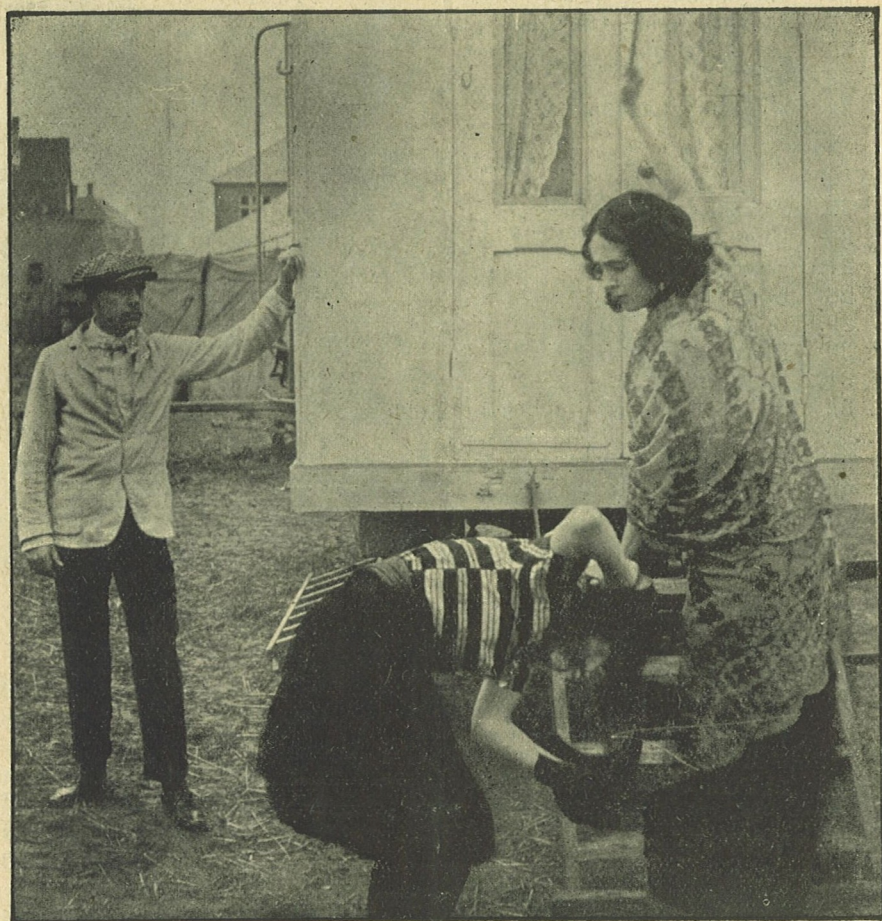
Dumreicher. „SKANDINAVISK-RUSSISK HANDELSHUS“,
KJØBENHAVN.
25/1-1966.

ENERET:

KJØBENHAVN.

HOVEDPERSONER:

Borgmester Strøm	<i>Hr. Rasmus Ottesen,</i> Det kongelige Teater.
Erna, hans Datter.....	<i>Frk. E. Otterdahl,</i> Det ny Teater.
Laurento, Linedanser	<i>Hr. Richard Jensen,</i> Det kongelige Teater.
Ula Kiri — Maja, Slangetæmmerske	<i>Fru Lili Magnussen, f. Beck,</i> Folketeatret.

FØRSTE AKT.

1. Linedanseren og Slangetæmmersken.
2. Gøglertoget ankommer til Byen i den tidlige Morgen.
3. Forberedelserne.
4. Gøglerliv.
5. Teltet rejses.
6. Borgmesteren og hans Datter.
7. I Borgmesterens Kontor.
8. Dagens Samtaleemne.
9. Det første Møde.
10. Erna Strøm vil overvære første Forestilling.
11. Foran »Den flyvende Cirkus«.
12. I Slangetæmmerskens Vogn.
13. En Episode i Manegegangen.
14. Under Forestillingen.
15. En kærkommen Hyldest.
16. Den skinsyge Kvinde.
17. I daarligt Lune.
18. En Fredsforstyrrelse.
19. Brandalarm.
20. En heltelig Beslutning.
21. Et spændende Øjeblik.
22. Liv eller Død.
23. Frelst.
24. Hjertets Stemme.

ANDEN AKT.

25. Hos Rekonvalescenten.
26. Ung Kærlighed.
27. Frieriet.
28. Et Afslag.
29. Borgmesterens Løfte.
30. Kærlighed og Had.
31. En dristig Tanke.
32. Cirkusdirektøren indvies i Planen.
33. Stævnemødet.
34. Ængstelse.
35. De onde Øjne.
36. De to Rivalinder.
37. En utilgivelig Forglemmelse.
38. Ved Taarnets Fod.
39. Mørke Tanker.
40. Den store Dag.
41. Den farlige Fart paabegyndes.
42. Slangen undslipper.
43. Et frygteligt Møde.
44. Slangetæmmerskens Hævn.
45. Kærligheden giver Erna Strøm uanede Kræfter.
46. I den svimlende Højde.
47. I Sikkerhed.
48. Forenet.
49. Borgmesteren giver endelig sit Samtykke.
50. De farende Folk drager bort igen.

»Den flyvende Cirkus« gæstede for første Gang den lille By ved det blanke Sund,

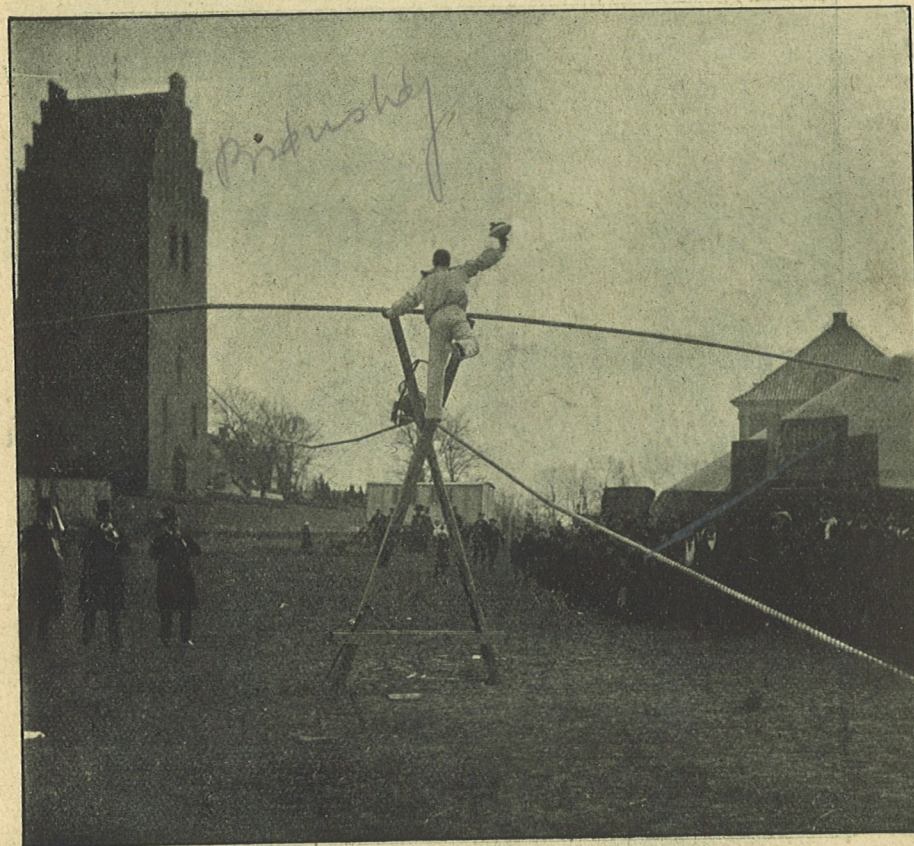
Og her indtraadte det store Skisma mellem Slangetæmmersken og Linedanseren.

Linedanseren havde set Borgmesterens Datter, *Erna*, da hun sammen med en Veninde betragtede Cirkusteltet, og ved første Øjekast følte han, at han elskede hende.

Han vilde vinde hende, men hvorledes? Ti han var jo kun en fattig Linedanser, der intet ejede.

Tilfældet kom ham til Hjælp.

Forfatterens Kommentar,

↓
Der
skal
man
og
have
kun
g. selve

Ved en farlig natlig Ildebrand i Byen reddede Linedanseren Borgmesterens Datter fra Flammedøden, og den modige Redningsmand var fra det Øjeblik en velset Gæst i Borgmesterens Hus.

Han friede og vandt hurtigt den unge Piges Hjerter, men det vigtigste Punkt, Faderens Samtykke, var ikke indhentet endnu, og her ventede Linedanseren med Grund et Afslag, ti var det sandsynligt, at Borgmesteren vilde give sin Datter til en omrejsende Gøgler?

Paa dette grublede Linedanseren, naar han ved Aften kom hjem til sit Telt, men heller ikke her havde han Fred, ti Slange-

tæmmersken, der mærkede, hvorledes hendes elskede gled fra hende, pinte ham med sin fortærende Skinsyge og haanende Spot.

Nogle faa Dage gik Linedanseren ubeslutsom ud og ind mellem sit Telt og Borgmesterens Hus, saa tog han Mod til sig, pynkede sig efter fattig Evne og gik op til Borgmesterkontoret for at tale med Borgmester Strøm. . . .

Nederlaget lod sig ikke skjule; Borgmesteren modtog den unge Mand hjerteligt og forekommende, men han afviste enhver Tanke om en Forbindelse imellem de to unge.

Det sociale Svælg mellem en Borgmesterdatter og en Linedanser forekom den konservative gamle Herre for gabende.

Og med et meget ubestemt Løfte, om senere, hvis Forholdene ændrede sig, maatte Linedanseren gaa bort.

Da var det, at han fattede en stor og dristig Plan.

Han vilde gaa paa Line til Byens Kirketaarn.

Noget lignende var aldrig set før, dertil forekom Tanken for halsbrækkende og umulig. Men for Linedanseren var intet umuligt, han vilde gøre den dristige Fart gennem Luften for at tjene Penge, ti kun hvis han havde Midler nok til at opgive sin farlige Virksomhed kunde han vinde sin Brud.

»Den flyvende Cirkus« var Provinsens største omrejsende Gøglertrup.

Overalt, hvor de farende Folk drog frem, vandt de Publikums Sympati og varmeste Bifald; og det var intet Under, ti forenet med alle moderne, afvekslende Artistnumre ejede dette Cirkusselskab en Rest af den hendøende Gøglerromantik, der netop, fordi den er saa ægte, naiv og usammensat, altid har fundet Vej til Hjerterne.

Truppen husede af særlig landskendte og yndede Kunstnere, Linedanseren *Laurento* og Slangetæmmersken *Ula Kiri-Maja*, og disse er denne Fortællings Hovedpersoner.

Linedanseren og Slangetæmmersken havde længe været særdeles gode Venner, i mange Aar havde de delt Landevejens Glæder og Sorger sammen, og den lidenskabelige, indiske Slangetæmmerske omfattede den unge Artist med brændende Lidenskab.

Men Linedanserens Forelskelse stod ikke Maal med Slangetæmmerskens.

Han maatte saa ofte gribe mæglende ind, naar Slangetæmmerskens vekslende Luner førte hende ud i Ondskab og Hensynsløshed, og hendes Brutalitet mod de Væsner, der var undergivet hendes Magt, var ham en Kilde til Plage og Afsky, der var Grunden til, at hans Kærlighed var begyndt at svinde.

Cirkusdirektøren bifaldt begejstret Planen. Hvilken enestaaende Reklame for »Den flyvende Cirkus«.

Den store Dag var kommen og hele Byen var samlet ved Kirketaarnets Fod.

I Almindelighed kendte Linedanseren ikke til Frygt, thi hans Kunst beroede paa en Tradition, der igennem flere Slægtled var nedarvet fra Far til Søn.

Men i Dag var han sælsomt til Mode. Han følte, at Erna Strøms Blik hvilede paa ham, og da han begav sig op paa den duvende Line, der fortonede sig helt oppe mod Kirketaarnets Spir, havde hendes blege, forskrækkede Ansigt paa en Gang fyldt ham med Smerte og Glæde.

... Da han havde passeret over Halvdelen af Linen under aandeløs Spænding, lød der et Rædselsskrig fra de mange Tilskuere.

En Kæmpe-Slange sneg sig henad Linen imod den dristige Artist.

unge Mand hjertelig og forekommende, men han afviste enhver Tanke om en Forbindelse imellem de to unge.

Det sociale Svælg mellem en Borgmesterdatter og en Linedanser forekom den konservative gamle Herrer for gabende.

Og med et ubestemt Løfte, om senere, hvis Forholdene ændrede sig, maatte Linedanseren gaa bort.

Da var det at han fattede en stor og dristig Plan:

Han vilde gaa paa Line til Byens Kirketaarn.

Noget lignende var aldrig set før, dertil forekom Tanken for halsbrækkende og umulig. Men for Linedanseren var intet umuligt, han vilde gøre den dristige Fart gennem Luften for at tjene Penge, thi kun hvis han havde Midler nok til at opgive sin farlige Virksomhed, kunde han vinde sin Brud.

Cirkusdirektøren bifaldt begejstret Planen. Hvilken enestaaende Reklame før „Den flyvende Cirkus“.

Den store Dag var kommen og hele Byen var samlet ved Kirketaarnets Fod.

I Almindelighed kendte Linedanseren ikke til Frygt, thi hans Kunst beroede paa en Tradition, der igennem flere Slægtled nedarvet fra Far til Søn.

Men i Dag var han sælsomt til Mode. Han følte, at Erna Strøms Blik hvilede paa ham, og da han begav sig op paa den duvende Line, der fortonede sig helt oppe mod Kirketaarnets Spir, havde hendes blege, forskrækkede Ansigt paa en Gang fyldt ham med Smerte og Glæde.

... Da han havde passeret over Halvdelen af Linen under aandeløs Spænding, lød der et Rædselsskrig fra de mange Tilskuere. En Kæmpe-Slange sneg sig henad Linen imod den dristige Artist.

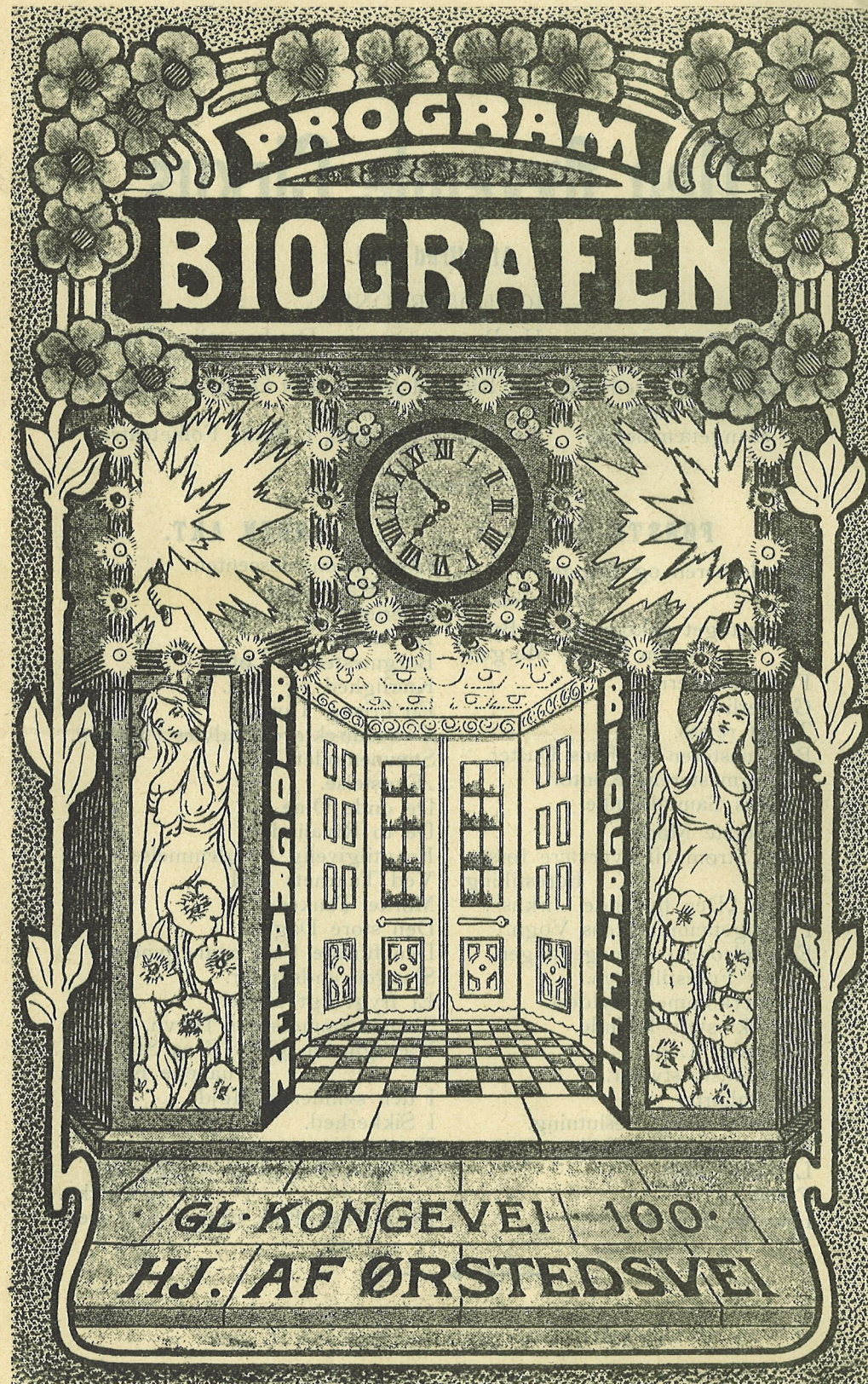
Det var en af Slangetæmmerskens Slinger, der havde listet sig ud af en Kasse, der ellers altid var aflaaet, og nu skinnede dens onde grønlig Øjne Artisten fjendtligt imøde.

Slangetæmmersken, der i de sidste Dage havde været halvt utilregnelig af Skinsyge, havde, for at udspionere Linedanseren og Erna Strøm, glemt alle Forsigtighedsregler med sine Slinger. Nu blev dette skæbnesvangert.

Borgmesterdatteren tryglede Slangetæmmersken om at kalde Dyret tilbage thi kun hun formaaede det; men hun vilde ikke, forblindet som hun var af Had og Skinsyge.

Da løste Erna Strøm alle Vanskeligheder. Kærligheden gav hende uanede Kræfter og hun reddede sin Kæreste.

Linedanseren fik efter denne Bedrift Borgmesterens Samtykke, og samme Aften drog „Den flyvende Cirkus“ mod nye Egne.

Den flyvende Cirkus.

Af Alfred Lind.

HOVEDPERSONER:

Borgmester Strøm Hr. Rasmus Ottesen, Det kongelige Teater.
Erna, hans Datter Frk. E. Otterdahl, Det ny Teater.
Laurento, Linedanser Hr. Richard Jensen, Det kongelige Teater.
Ula Kiri-Maja,
Slangetæmmerske . Fru Lili Magnussen, f. Beck, Folketeatret.

FØRSTE AKT.

Linedanseren og Slangetæmmersken.
Gøglertoget ankommer til Byen i den tidlige Morgen.
Forberedelserne.
Gøglerliv.
Teltet rejses.
Borgmesteren og hans Datter.
I Borgmesterens Kontor.
Dagens Samtaleemne.
Det første Møde.
Erna Strøm vil overvære første Forestilling.
Foran „Den flyvende Cirkus“.
I Slangetæmmerskens Vogn.
En Episode i Manegegangen.
Under Forestillingen.
En kærkommen Hyldest.
Den skinsyge Kvinde.
I daarligt Lune.
En Fredsforstyrrelse.
Brandalarm.
En heltmodig Beslutning.
Et spændende Øjeblik.
Liv eller Død.
Frelst.
Hjertets Stemme.

ANDEN AKT.

Hos Rekonvalescenten.
Ung Kærlighed.
Frieriet.
Et Afslag.
Borgmesterens Løfte.
Kærlighed og Had.
En dristig Tanke.
Cirkusdirektøren indvies i Planen.
Stævnemødet.
Ængstelse.
De onde Øjne.
De to Rivalinder.
En utilgivelig Forglemmelse.
Ved Taarnets Fod.
Mørke Tanker.
Den store Dag.
Den farlige Fart paabegyndes.
Slangen undslipper.
Et frygteligt Møde.
Slangetæmmerskens Hævn.
Kærligheden giver Erna Strøm uanede Kræfter.
I den svimlende Højde.
I Sikkerhed.
Forenet.
Borgmesteren giver endelig sit Samtykke.
De farende Folk drager bort igen.

„Den flyvende Cirkus“ var Provinsens største omrejsende Gøglertrup.

Overalt, hvor de farende Folk drog frem, vandt de Publikums Sympati og varmeste Bifald; og det var intet Under, thi forenet med alle moderne, afvekslende Artistnumre ejede dette Cirkusselskab en Rest af den hendøende Gøglerromantik, der netop, fordi den er saa ægte naiv og usammensat, altid har fundet Vej til Hjerterne.

Truppen husede af særlig landskendte og yndede Kunstnere, Linedanseren LAURENTO og Slangetæmmersken ULA KIRI-MAJA, og disse er denne Fortællings Hovedpersoner.

Linedanseren og Slangetæmmersken havde længe været særdeles gode Venner, i mange Aar havde de delt Landevejens Glæder og Sorger sammen, og den lidenskabelige, indiske Slangetæmmerske omfattede den unge Artist med brændende Lidenskab.

Men Linedanseren Forelskelse stod ikke Maal med Slangetæmmerskens.

Han maatte saa ofte gribe mæglende ind, naar Slangetæmmerskens vekslende Luner førte hende ud i Ondskab og Hensynsløshed, og hendes Brutalitet mod de Væsner, der var undergivet hendes Magt, var ham en Kilde til Pløge og Afsky, der var Grunden til, at hans Kærlighed var begyndt at svinde.

„Den flyvende Cirkus“ gæstede for første Gang den lille By ved det blanke Sund.

Og her indtraadte det store Skisma mellem Slangetæmmersken og Linedanseren.

Linedanseren havde set Borgmesterens Datter, Erna, da hun sammen med en Veninde betragtede Cirkusteltet, og ved første Øjekast følte han, at han elskede hende.

Han vilde vinde hende, men hvorledes? Thi han var jo kun en fattig Linedanser, der intet ejede.

Tilfældet kom ham til Hjælp.

Ved en farlig natlig Ildebrand i Byen reddede Linedanseren Borgmesterens Datter fra Flammedøden, og den modige Redningsmand var fra det Øjeblik en velset Gæst i Borgmesterens Hus.

Han friede og vandt hurtig den unge Piges Hjerter, men det vigtigste Punkt, Faderens Samtykke, var ikke indhentet endnu, og her ventede Linedanseren med Grund et Afslag, thi Slangetæmmersken, der mærkede, hvorledes hendes elskede gled fra hende, pinte ham med sin fortærende Skinsyge og haanende Spot.

Nogle faa Dage gik Linedanseren ubeslutsom ud og ind mellem sit Telt og Borgmesterens Hus, saa tog han Mod til sig, pyntede sig efter fattig Evne og gik op til Borgmesterkontoret for at tale med Borgmester Strøm. . . .

Nederlaget lod sig ikke skjule; Borgmesteren modtog den

Det var en af Slangetæmmerskens Slanger, der havde listet sig ud af en Kasse, der ellers altid var aflaaet, og nu skinnede dens onde grønne Øjne Artisten tjendtligt imøde.

Slangetæmmersken, der i de sidste Dage havde været halvt utilregnelig af Skinsyge, havde, for at udspionere Linedanseren og Erna Strøm, glemt alle Forsigtighedsregler med sine Slanger. Nu blev dette skæbnesvangert.

Borgmesterdatteren tryglede Slangetæmmersken om at kalde Dyret tilbage ti kun hun formaaede det; men hun vilde ikke, forblindet som hun var af Had og Skinsyge.

Da løste Erna Strøm alle Vanskeligheder. Kærligheden gav hende uanede Kræfter, og hun reddede sin Kæreste.

Linedanseren fik efter denne Bedrift Borgmesterens Samtykke, og samme Aften drog den flyvende Cirkus mod nye Egne.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

LTD.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

THE PRIDE OF THE CIRCUS

Released March 30th.

Length 2670 feet.

A thrilling rescue from fire by the tight-rope walker.

NORDISK FILMS COMPANY, Ltd.,

25 Cecil Court, Charing Cross Road, London, W.C.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

The Pride of the Circus.

A FINE STORY OF LOVE AND JEALOUSY.

"THE PRIDE OF THE CIRCUS" is a drama of love and jealousy, worked out in a series of exciting incidents. The fire rescue scene and the rope walking scene, seventy or eighty feet above the ground, are two among these incidents which deeply impress. The plot has many features that are of decided originality, and these are made the more fascinating against the Bohemian background of sawdust and spangles. The introduction of a huge snake among the *dramatis personae* is, to say the least, unusual, but the whole dramatic intensity of the production relies upon it, while its presence must have been unnerving to the actor who walks the tight rope.

The hero of this feat is Jack Breeze, one of the star artistes of a travelling circus. Jack's quiet, manly ways have made a deep impression on Lola, a snake charmer, a buxom woman of the gipsy type, whose love is a thing of fierce passion. He resists all her blandishments, bestowing his affections on a girl whom he has casually met at the circus, and who has inflamed Lola's jealousy by tossing Jack a flower after one of his turns on the tight-rope. Phyllis, the girl in question, returns Jack's affection, but the barrier of social position separates them until Jack is welcomed at Phyllis's home by her father, the chief magistrate of the town at which the circus is located, following on an heroic deed. This is the rescuing of Phyllis from a fearsome death by fire when the house she is in is a seething mass of flames. He sees Phyllis standing at an attic window in terror as the flames leap round her, and gaining access to a house on the opposite side of the street, throws a rope across to her; she fastens this, and Jack makes a perilous journey across this frail bridge, then gathering

her in his arms, successfully returns, reaching safety just as the rope is severed by the fire. Jack is a frequent visitor to Phyllis after this, and his solicitude and his little gifts of flowers during her convalescence from the injuries sustained from the flames, endear him more to her. Her father, however, interrupts the smooth course of their romance by refusing to accede to Jack's request for Phyllis's hand by declaring that he can never consent to his daughter marrying a poor man. Jack is disconsolate at his rebuff, but determines to set out to make his fortune, and by a happy chance the opportunity of making a big sum of money comes about immediately afterwards by accepting a challenge to perform an unheard of feat. This is to push a wheelbarrow up an incline from the ground to the top of a tower some seventy or eighty feet high. Before the day arrives for this hazardous attempt, Lola again endeavours to inveigle Jack, and his constancy to Phyllis turns her love to

A terrible predicament in a hazardous feat.

hatred. She follows Phyllis to her home and threatens her, but Phyllis's father intervenes at a crucial moment and orders her from the house. Finding threats of no avail, Lola makes a passionate appeal to both Phyllis and her father to give Jack his *conge* so that Lola may lay siege to his heart when it is untrammelled by other associations. They decline to be partners to her plan, and she leaves them bitter and furious. She returns to her caravan, unconscious of the fact that by her negligence the snake with which she performs has escaped from its box. This snake, by a strange caprice, makes its way to the tower, and thence on to the rope up which Jack makes his intrepid journey. Nothing untoward happens in his journey till near the end, when the ropewalker finds the huge snake barring further progress.

He stops as though transfixed, and the rope swaying ominously almost throws him off his balance. The crowd below observe his awful predicament, but are powerless to help him, and their suspense becomes more intensified every moment. Phyllis, who has seen her lover's danger, rushes terrified to Lola's caravan, and pleads ardently to her to help to save Jack's life. Lola discovers it is her pet snake that is on the rope, but with a derisive smile and bitter taunts, sends Phyllis away. Phyllis, however, is not to be put off in this fashion. As she can get no help from others, she determines to make an effort herself to save the man who once saved her life. She rushes impetuously up the tower, and, leaning from the window aperture, dauntlessly clutches the snake, careless of the

fact that a bite will be fatal, or if the reptile should curl itself about her, she will be crushed to pulp. Lola has seen what she intends to do as Phyllis enters the tower, and a revulsion of feeling comes over her as she realises what a sacrifice this girl is prepared to make in the cause of love. Lola follows her to the tower and snatches the snake from Phyllis ere it can do harm, Jack meantime successfully gaining his destination. When Jack and Phyllis leave the tower subsequently in company with Phyllis's father, Lola looks after them with a sad little smile wreathing her lips—a smile which hides

The snake charmer and her performing monkey.

a big ache in her heart.

LENGTH 2670 ft.

RELEASED MARCH 30th.

Code word : CIRCUS.

The Applicant.

"ALL'S WELL THAT ENDS WELL."

JACK MEYER and Nina Berg find considerable pleasure in each other's company, although the former is unaware of the latter's identity. Jack seeks employment and is one of the many applicants for the position of clerk to the County Lieutenant, who happens to be Nina's father. He has a big rush to get there in time, and arrived at the house, has his suit of clothes ruined by Nina, who, in her excitement at seeing him arrive at her house, knocks a flower pot down upon him from an upper window. He is looking at his garments, dismayed, when she comes down to the door and insists on his entering the house. He explains his predicament, and, anxious to help him, she insists that he shall figure among the applicants by wearing her father's dress clothes in lieu of his own. He dons them, but looks a terrible guy, for Mr. Berg is of ponderous girth, while Jack is slight. Jack's appearance among the other applicants for the post causes a titter, and Mr.

Berg cannot suppress his mirth when Jack enters his private room to submit his credentials. Mr. Berg dismisses Jack curtly after a good look at him, for he recognises his own jacket, with its attachment at the back for his sword of office. He issues orders for Jack's arrest and Jack is hurried to the police station and searched. Mr. Berg afterwards finds Jack's dirty tie in his sitting room, and questioning Nina, she tells him the facts. He 'phones to the police to release Jack and instruct him to return. Jack, looking down in the mouth, does so, and Mr. Berg, after making a pretence of examining his credentials, appoints him to the vacant position for which he had applied. Jack is naturally in the seventh heaven of delight, and it is obvious that not only does Nina share his elation, but that Mr. Berg himself is not averse to the young man in whom his daughter has centred her affections.

LENGTH 866 ft.

RELEASED MARCH 30th.

Regensberg.

A PRETTY SCENIC.

This is another of those pretty scenics which the Nordisk Company are releasing to meet a big demand for subjects of the type. Of superlative photography, and revealing all the salient points of interest in this quaint Northern town, it should serve not only to enter-

tain during the short period of its screening, but at the same time should add materially to our knowledge of the habits and customs and environments of others who shuffle on this mortal coil.

LENGTH 413 ft.

RELEASED MARCH 19th.

Judge Not.

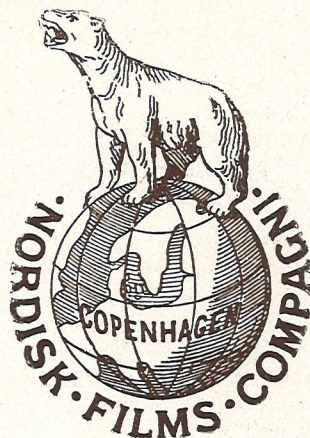
A MAN FINDS THE FOLLY OF JEALOUSY.

THE FOLLY of inference has served as the basis of many excellent films, but never with such amusing results as this one. It shows in a most diverting way the result of jumping to conclusions on the part of a jealous man. This man is Mr. Smith. He shows his jealousy in many varied ways, although his wife tries every method to disabuse him of his assumption that she is an incorrigible flirt. He decides to watch her, and instead of going away to a distant city on business, as he has told her he intends to do, he makes his way to an hotel near his house. A sweep is busy cleaning the chimney of the room he has booked, and the idea strikes him to change clothes with the sweep and proceed to his own home. He does this, and after many distressing experiences, finds himself compelled to

hide in order to discover the identity of a man who has just been ushered into the house amid a great show of affection on his wife's part. Smith hides in the dirty clothes basket, and before he can extract himself, the laundry men call, carry the basket away, and arrived at their premises, plunge Smith and the clothes incontinently into a huge washing vat. Smith, well soaked, scrambles out and takes to his heels. He gets back eventually to his hotel and there dons his own garments intent on hurrying home to convict his wife, with clear evidence of her perfidy. No sooner is he at home than he proceeds to pummel his wife's supposed lover, but his discomfiture is pronounced when she separates the men and calmly introduces the stranger as: "My brother, just returned home from abroad."

LENGTH 987 ft.

RELEASED MARCH 19th.

„Der fliegende Cirkus“

R. OHO.

Der fliegende Zirkus.

Personen:

Strom, Bürgermeister.
Erna, seine Tochter.
Laurento, Seiltänzer.
Ula Kira Maja, Schlangenbändigerin.

„Der fliegende Zirkus“ war die größte reisende Schau-
stellertruppe des Landes. Besonders beliebt unter den verschie-
denen Gauklern und Künstlern der Truppe waren der Seiltänzer
Laurento und die Schlangenbändigerin Ula Kira Maja, und diese

sind die Hauptpersonen dieser Erzählung. Schon seit langem
waren sie sehr gute Freunde und in vielen Jahren hatten sie
die Freuden und Sorgen des Landweges geteilt, und die leiden-
schaftliche, indische Schlangenbändigerin umfaßte den jungen Ar-
tisten mit brennender Leidenschaft. Die Liebe des Seiltänzers
konnte sich aber nicht mit der der Schlangenbändigerin messen.
Ihre launenhafte Bosheit und Rücksichtslosigkeit, Brutalität und
Heftigkeit den Wesen gegenüber, die von ihr abhängig waren,
erregten seinen tiefsten Abscheu, und seine Liebe verminderte
sich allmählich.

„Der fliegende Zirkus“ besucht zum erstenmal eine kleine
Stadt. Die Tochter des Bürgermeisters betrachtet mit einigen
Freundinnen das Zirkuszelt, der Seiltänzer wird sie gewahr, und

beim ersten Blick fühlt er, daß er sie liebt. Er will sie gewinnen, aber wie? Er ist ja nur ein armer Seiltänzer, ohne das geringste Vermögen. Der Zufall kommt ihm zu Hilfe. Bei einem gefährlichen nächtlichen Großfeuer rettet der Seiltänzer die Tochter des Bürgermeisters vom Flammentod, und der mutige Erreter ist von diesem Augenblicke ein willkommener Gast im Hause des Bürgermeisters. Es gelingt ihm sehr schnell, das Herz des jungen Mädchens zu gewinnen, die Einwilligung des Vaters hat er aber nicht, und mit Recht befürchtet er, daß der Bürgermeister seine Tochter nicht einem reisenden Gaukler geben wird. Darüber grübelt der Seiltänzer abends in seinem Zelte, aber auch dort hat er keinen Frieden, denn die Schlangenbändigerin, die gemerkt hat, daß der Geliebte ihr entgleitet, quält ihn immer mit wütender Eifersucht und beißendem Spott. Eines Tages nimmt er allen

Mut zusammen, schmückt sich nach bestem Vermögen und geht zu dem Bürgermeister, um sich um die Hand seiner Tochter zu bewerben. Der Herr empfängt den jungen Mann sehr liebenswürdig, aber er lehnt entschieden jeden Gedanken an eine Verbindung mit seiner Tochter ab. Der soziale Abgrund zwischen einer Bürgermeisterstochter und einem Seiltänzer kommt dem alten, konservativen Herrn zu groß vor. Und der Seiltänzer muß wieder fortgehen, mit dem unsicheren Versprechen, daß vielleicht einmal, wenn die Verhältnisse sich bessern sollten Da kommt ihm ein großer, tollkühner Plan. Er will den Seillauf zum Kirchturm machen. Was ähnliches war noch nie gesehen. Es wäre doch zu verwegen und unmöglich. Für den Seiltänzer ist aber nichts unmöglich. Er will den kühnen Lauf durch die Luft machen,

um Geld zu verdienen, denn nur, wenn er genügend Mittel hat, um seine unsichere Wirksamkeit aufgeben zu können, kann er hoffen, seine Braut zu gewinnen.

Der Zirkusdirektor willigt begeistert ein. Welche kolossale Reklame für den fliegenden Zirkus.

Der große Tag ist gekommen, die ganze Stadt ist am Fuße des Kirchturms versammelt. Der Seiltänzer kennt keine Furcht. Die Seiltanzkunst ist eine Tradition, die in seiner Familie in mehreren Generationen vom Vater zum Sohne vererbt worden ist. Heute ist ihm aber sonderbar zu Mute. Er fühlt Ernas Blick auf sich gerichtet, und als er sich auf das schwankende Seil begibt, das an der Spitze des Kirchturms befestigt ist, sieht er ihr blasses erschrockenes Gesicht, und Freude und Schmerz bewegen ihn gleichzeitig.

Als er die Hälfte des Seils passiert hat, vernimmt er ein Schreckensgeschrei der Zuschauer. Eine kolossale Boa Constrictor schleicht sich das Seil entlang, dem kühnen Artisten entgegen.

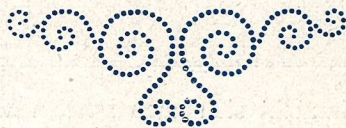
Eine der Schlangen der Schlangenbändigerin war der Kiste entschlüpft, wo sie sonst aufbewahrt wurde, und jetzt leuchten ihre bösen, grünlichen Augen dem Artisten feindlich entgegen. Die Schlangenbändigerin war in den letzten Tagen ganz außer sich vor Eifersucht und hatte, um den Seiltänzer und Erna Strom zu beobachten, ihre Schlangen ganz vergessen. Dieses wird jetzt verhängnisvoll. Das junge Mädchen fleht die Schlangenbändigerin an, die Schlange zurückzurufen, denn nur sie vermag es zu tun; aber sie will es nicht, sie ist außer sich vor Haß und Eifersucht.

Aber Erna macht den Schwierigkeiten ein Ende. Ihre Liebe gibt ihr Stärke, und sie errettet ihren Geliebten. Jetzt kann der Bürgermeister nicht länger seine Einwilligung verweigern, und denselben Abend zieht der fliegende Zirkus weiter nach neuen Gegenden.

Zensiert

Preis: Mk. 1275.—

Erscheinungstag: 4. Mai 1912

NORDISCHE FILMS CO., G. m. b. H.

BERLIN SW 48, Friedrichstraße 13

Telephon: Moritzplatz 10191

Telegr.-Adresse Nordfilm